

Πηγή: δημοσιεύθηκε στο προς το Ενωμένο Μέτωπο: πρακτικά του τέταρτου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς, 1922 (<https://www.haymarketbooks.org/books/472-toward-the-united-front>), σ.11231132.

Μετάφραση: από τον John Riddell.

HTML Markup: David Walters για το Marxists Internet Archive, 2018.

Πνευματικά Δικαιώματα: John Riddell, 2017. Αναδημοσιεύθηκε εδώ με άδεια.

Μετάφραση στα Ελληνικά VN Gelis

Λέον Τρότσκι

Τέταρτο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς

Πολιτικό ψήφισμα για το Γαλλικό Ζήτημα

Η κρίση στο κόμμα και ο ρόλος των παρατάξεων

Το τέταρτο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς σημειώνει ότι η εξέλιξη του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας από τον κοινοβουλευτικό σοσιαλισμό στον επαναστατικό κομμουνισμό έχει προχωρήσει εξαιρετικά αργά. Η εξήγηση για αυτό σίγουρα δεν βρίσκεται αποκλειστικά στις αντικειμενικές συνθήκες, τις παραδόσεις, την εθνική ψυχολογία των εργαζομένων και ούτω καθεξής. Μάλλον οφείλεται πάνω απ' όλα στην άμεση και μερικές φορές εξαιρετικά επίμονη αντίσταση των μη κομμουνιστικών δυνάμεων, οι οποίες εξακολουθούν να είναι πολύ ισχυρές στους ηγετικούς κύκλους του κόμματος και ιδιαίτερα στο κέντρο, την παράταξη που κατέχει κυρίως την ηγεσία του κόμματος από το συνέδριο του Τουρ [1920].

Η κύρια αιτία της παρούσας οξείας κρίσης στο κόμμα έγκειται στις αναποφάσιστες, ταλαντευόμενες και διασταλτικές πολιτικές των

ηγετικών δυνάμεων στο Κέντρο. Αντιμέτωποι με τις επείγουσες ανάγκες της κομματικής οργάνωσης, προσπαθούν να κερδίσουν χρόνο. Με αυτόν τον τρόπο προσπαθούν να δημιουργήσουν μια κάλυψη για την πολιτική τους, ενός άμεσου σαμποτάζ σχετικά με το συνδικαλιστικό ζήτημα, το ενιαίο μέτωπο, την κομματική οργάνωση και ούτω καθεξής. Ο χρόνος που κέρδισαν με αυτόν τον τρόπο οι ηγετικές δυνάμεις στο Κέντρο ήταν χαμένος χρόνος για την επαναστατική ανάπτυξη του γαλλικού προλεταριάτου.

Αυτό πρέπει να διορθωθεί άμεσα και με οποιοδήποτε κόστος.

Το συνέδριο απορρίπτει κάθε σκέψη διάσπασης, η οποία δεν δικαιολογείται από τίποτα στην κατάσταση του κόμματος. Η συντριπτική πλειοψηφία των μελών του κόμματος είναι ειλικρινά και βαθιά αφοσιωμένη στην υπόθεση του κομμουνισμού. Μόνο η έλλειψη σαφήνειας όσον αφορά τα κομματικά δόγματα και η έλλειψη αυτοπεποίθησης επέτρεψαν στις συντηρητικές, κεντρώες και μισοκεντρικές δυνάμεις του να προκαλέσουν μεγάλη σύγχυση και να δημιουργήσουν φατρίες. Μια αποφασιστική, επίμονη προσπάθεια του κόμματος στο σύνολό του να αποσαφηνίσει την ουσία των αμφισβητούμενων ζητημάτων θα κερδίσει τη συντριπτική πλειοψηφία των μελών του, και πάνω απ' όλα της προλεταριακής βάσης του, στις αποφάσεις αυτού του συνεδρίου. Υπάρχουν επίσης δυνάμεις που, ενώ είναι μέλη του κόμματος, είναι επίσης δεμένες με τα ήθη και τα έθιμα της αστικής κοινωνίας από ολόκληρο τον τρόπο σκέψης και ζωής τους, και που δεν μπορούν να κατανοήσουν την πραγματική προλεταριακή πολιτική και δεν μπορούν να υποταχθούν στην επαναστατική πειθαρχία. Ο καθαρισμός του κόμματος από τέτοιες δυνάμεις είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ανάκαμψη, την εδραίωση και την ικανότητά του για δράση.

Η Κομμουνιστική πρωτοπορία της εργατικής τάξης έχει ανάγκη, φυσικά, για διανοούμενους που φέρνουν στην οργάνωση τις θεωρητικές τους γνώσεις και τις αγωνιστικές και λογοτεχνικές τους ικανότητες. Αλλά υπάρχει μια προϋπόθεση: Αυτές οι δυνάμεις πρέπει να τα σπάσουν

πλήρως και οριστικά με τα ήθη και τα έθιμα του αστικού περιβάλλοντος. Πρέπει να κάψουν όλες τις γέφυρες που τους συνδέουν με το στρατόπεδο από το οποίο έχουν έρθει. Δεν πρέπει να απαιτούν εξαιρέσεις και προνόμια για τον εαυτό τους, αλλά να υποτάσσονται στην κομματική πειθαρχία όπως κάθε μαχητής στις τάξεις του Κομμουνισμού.

Οι διανοούμενοι, τόσο πολυάριθμοι στη Γαλλία, που έχουν ενταχθεί στο κόμμα ως ερασιτέχνες ή καριερίστες, όχι μόνο κάνουν μεγάλη ζημιά στο κόμμα αλλά και διαστρεβλώνουν την επαναστατική του εμφάνιση, απαξιώνοντάς το στα μάτια των προλεταριακών μαζών και εμποδίζοντάς το να κερδίσει την εμπιστοσύνη της εργατικής τάξης. Το κόμμα πρέπει να απελευθερωθεί από τέτοιες δυνάμεις, ανεξάρτητα από το κόστος, και πρέπει να κρατήσει τις πόρτες του κλειστές.

Το συνέδριο δίνει εντολή στην εκτελεστική εξουσία να παρακολουθεί προσεκτικά την εσωτερική ζωή του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας και, στηριζόμενη στην αναμφισβήτητη επαναστατική και προλεταριακή πλειοψηφία, να απελευθερώσει το κόμμα από την επιρροή των δυνάμεων που προκάλεσαν αυτήν την κρίση εναντίον τους στο μέλλον. Αυτό μπορεί να γίνει καλύτερα με την επανεγγραφή των μελών του κόμματος υπό την καθοδήγηση μιας ειδικής επιτροπής εργατών άφογης Κομμουνιστικής ηθικής.

Η εκτελεστική εξουσία προσπάθησε να μειώσει τον οργανωτικό αντίκτυπο της κρίσης συγκροτώντας τα ηγετικά όργανα του κόμματος στη βάση της ισοτιμίας μεταξύ των δύο κύριων ρευμάτων, του κέντρου και της Αριστεράς. Το συνέδριο σημειώνει ότι αυτή η προσπάθεια ματαιώθηκε από το κέντρο, υπό την αδιαμφισβήτητη επιρροή των πιο συντηρητικών στοιχείων του. Πάντα κερδίζουν το πάνω χέρι στο Κέντρο κάθε φορά που αντιπαρά τίθεται προς τα αριστερά.

Το Συνέδριο θεωρεί απαραίτητο να εξηγήσει σε όλα τα μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας ότι οι προσπάθειες της Εκτελεστικής Εξουσίας που κατευθύνθηκαν προς την επίτευξη προσωρινής συμφωνίας μεταξύ των κύριων φατριών είχαν ως στόχο να

διευκολύνουν το έργο του συνεδρίου του Παρισιού. Σε καμία περίπτωση δεν ήταν παραβίαση των αδιαμφισβήτητων δικαιωμάτων του συνεδρίου ως ανώτατου οργάνου στο Κομμουνιστικό Κόμμα της Γαλλίας.

Το Συνέδριο θεωρεί απαραίτητο να σημειωθεί ότι η Αριστερά, ανεξάρτητα από τα μεμονωμένα λάθη που μπορεί να έχει διαπράξει, προσπάθησε κυρίως να εφαρμόσει τις πολιτικές της Κομμουνιστικής Διεθνούς, τόσο πριν όσο και κατά τη διάρκεια του συνεδρίου του Παρισιού. Η αριστερά πήρε σωστή θέση στα πιο σημαντικά ζητήματα που αντιμετωπίζει το επαναστατικό κίνημα – το ενιαίο μέτωπο και το συνδικαλιστικό κίνημα – σε αντίθεση με τις θέσεις του κέντρου και της ομάδας του Συντρόφου Πωλ Ρεϊνώ (Paul Reynaud) που υποστήριξε δυνατά τον οικονομικό φιλελευθερισμό.

Το συνέδριο καλεί επείγοντως όλες τις πραγματικά επαναστατικές, πραγματικά προλεταριακές δυνάμεις στην κεντρική παράταξη – την αδιαμφισβήτητη πλειοψηφία στις γραμμές της-να σταματήσουν την αντιπολίτευση από τις συντηρητικές δυνάμεις και να ενωθούν με την Αριστερά σε κοινή προσπάθεια. Το ίδιο ισχύει και για την τρίτη μεγαλύτερη παράταξη, η οποία διεξήγαγε έναν ιδιαίτερα έντονο και σαφώς λανθασμένο αγώνα ενάντια στην πολιτική του ενιαίου μετώπου.

Η άκρα αριστερή πτέρυγα

Με την εξάλειψη της ομοσπονδιακής δομής της οργάνωσής της, η Ομοσπονδία του Σηκουάνα απέρριψε σαφώς λανθασμένη θέση της λεγόμενης ακραίας αριστερής πτέρυγας. Αυτό το ρεύμα, εκπροσωπούμενο από τους συντρόφους Χάιν και Λαβέρν, θεώρησε ωστόσο επιτρεπτό να δώσει στον πολίτη Ντελπλάνκ μια επιτακτική εντολή, υποχρεώνοντάς τον να απέχει από την ψηφοφορία για όλα τα ζητήματα και να μην δέχεται καμία αποστολή. Μια τέτοια συμπεριφορά από τον προαναφερθέντα εκπρόσωπο της ακροαριστερής πτέρυγας δείχνει ότι δεν έχει καταλάβει τίποτα για το νόημα και την ουσία της Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Οι αρχές του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού πάνω στις οποίες βασίζεται η οργάνωσή μας αποκλείουν εντελώς τη δυνατότητα επιτακτικής εντολής, είτε σε περιφερειακά, εθνικά, είτε σε διεθνή συνέδρια. Ένα συνέδριο έχει νόημα μόνο στο βαθμό που οι συλλογικές αποφάσεις της οργάνωσης – τοπικές, εθνικές ή διεθνείς – λαμβάνονται μέσω της ελεύθερης ανταλλαγής απόψεων και με ελεύθερη απόφαση όλων των Αντιπροσώπων. Προφανώς, οι συζητήσεις και η ανταλλαγή εμπειριών και επιχειρημάτων στα συνέδρια θα στερούνταν νοήματος εάν οι εκπρόσωποι δεσμεύονταν εκ των προτέρων από επιτακτικές εντολές. Η παραβίαση των θεμελιωδών οργανωτικών αρχών της Διεθνούς χειροτερεύει σε αυτή την περίπτωση με την άρνηση αυτής της ομάδας να αποδεχθεί οποιεσδήποτε υποχρεώσεις έναντι της Διεθνούς, σαν το γεγονός και μόνο της συμμετοχής στη διεθνή να μην επιβάλλει σε όλα τα μέλη της το άνευ όρων καθήκον πειθαρχίας και εκτέλεσης όλων των αποφάσεων που έχουν ληφθεί. Το συνέδριο καλεί την Κεντρική Επιτροπή του γαλλικού κόμματός μας να ερευνήσει επί τόπου όλο αυτό το περιστατικό και να λάβει όλες τις κατάλληλες πολιτικές και οργανωτικές αποφάσεις.

Το συνδικαλιστικό ζήτημα

Οι αποφάσεις που λαμβάνονται από το συνέδριο για το συνδικαλιστικό ζήτημα περιλαμβάνουν ορισμένες οργανωτικές και επίσημες παραχωρήσεις που έχουν σχεδιαστεί για να διευκολύνουν το κόμμα να πλησιάσει τα συνδικάτα ή τις μάζες που οργανώνονται σε συνδικάτα που δεν αποδέχονται ακόμη την κομμουνιστική άποψη. Αλλά θα διαστρεβλώσει εντελώς την έννοια αυτών των αποφάσεων να τις ερμηνεύσει με την έννοια της έγκρισης μιας πολιτικής αποχής των συνδικάτων. Αυτή η πολιτική ήταν κυρίαρχη στο κόμμα και εξακολουθεί να υποστηρίζεται σήμερα από πολλά μέλη.

Οι τάσεις που αντιπροσωπεύει ο Έρνεστ Λαφόντ αντιτίθενται εντελώς και ασυμβίβαστα στα επαναστατικά καθήκοντα της εργατικής τάξης και στις γενικές αντιλήψεις για τον κομμουνισμό. Το κόμμα δεν μπορεί και δεν θέλει να παραβιάσει την αυτονομία των συνδικάτων. Ωστόσο, όταν

ορισμένα από τα μέλη της απαιτούν αυτονομία για να πραγματοποιήσουν το δικό τους ανατρεπτικό και αναρχικό έργο στα συνδικάτα, αυτό πρέπει να αποκαλυφθεί και να τιμωρηθεί αμείλικτα. Αυτός είναι ένας πολύ σημαντικός χώρος εργασίας, στον οποίο η διεθνής δεν είναι διατεθειμένη να ανεχθεί οποιαδήποτε περαιτέρω απόκλιση από την κομμουνιστική πορεία, η οποία από μόνη της είναι σωστή τόσο όσον αφορά τη θεωρία όσο και τη διεθνή πρακτική.

Μαθήματα της απεργίας διαμαρτυρίας κατά των δολοφονιών της Χάβρης
Η απεργία στη Χάβρη, παρά τον τοπικό της χαρακτήρα, παρέχει αδιάψευστη απόδειξη της αυξανόμενης προθυμίας του γαλλικού προλεταριάτου να αγωνιστεί. Η καπιταλιστική κυβέρνηση απάντησε στην απεργία δολοφονώντας τέσσερις εργάτες, σαν να έσπευσε να υπενθυμίσει στο γαλλικό προλεταριάτο ότι μπορεί να κερδίσει την εξουσία και να ανατρέψει την καπιταλιστική δουλεία μόνο με κόστος τον πικρό αγώνα, τη μεγάλη αυτοθυσία και πολλά θύματα.

Η ευθύνη για την εντελώς ανεπαρκή απάντηση του γαλλικού προλεταριάτου στις δολοφονίες της Χάβρης δεν βαρύνει μόνο τα αντιφρονούντα και ρεφορμιστικά συνδικάτα, των οποίων η προδοσία έχει γίνει ρουτίνα, αλλά και την προφανώς λανθασμένη συμπεριφορά της CGTU(Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας) και του Κομμουνιστικού Κόμματος. Το Συνέδριο θεωρεί απαραίτητο να σταθούμε σε αυτό το ζήτημα, διότι αντιπροσωπεύει ένα εύγλωττο παράδειγμα μιας θεμελιωδώς λανθασμένης προσέγγισης στο ζήτημα της επαναστατικής δράσης.

Κάνοντας μια θεμελιωδώς ψευδή διαίρεση της προλεταριακής ταξικής πάλης σε δύο σφαίρες δήθεν ανεξάρτητες η μία από την άλλη – την οικονομική και την πολιτική-το κόμμα απέτυχε σ' αυτή την περίπτωση να επιδείξει την παραμικρή ανεξάρτητη πρωτοβουλία, περιορίζοντας απλώς το έργο της στην υποστήριξη της CGTU – σαν η δολοφονία τεσσάρων προλετάρων από την καπιταλιστική κυβέρνηση να ήταν μια οικονομική δράση και όχι ένα πολιτικό γεγονός της μεγαλύτερης σημασίας. Όσο για την CGTU, υπό την πίεση του Συνδικάτου των εργατών κατασκευής του Παρισιού, κάλεσε την επόμενη ημέρα μετά τις δολοφονίες της Χάβρης,

την Κυριακή, για μια γενική απεργία διαμαρτυρίας την Τρίτη [29 Αυγούστου 1922]. Σε πολλά μέρη οι εργάτες της Γαλλίας δεν μπόρεσαν καν να λάβουν νέα για τους φόνους, πόσο μάλλον να ακούσουν για την έκκληση για γενική απεργία.

Υπό αυτές τις συνθήκες, μια γενική απεργία ήταν καταδικασμένη εκ των προτέρων σε αποτυχία. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι σε αυτή την περίπτωση, όπως και σε άλλες, η CGTU προσαρμόζει την πολιτική της σε εκείνη των αναρχικών δυνάμεων, για τις οποίες η κατανόηση της επαναστατικής δράσης και η προετοιμασία της είναι εντελώς ξένη, και οι οποίες αντικαθιστούν τον επαναστατικό αγώνα με τις επαναστατικές εκκλήσεις των κύκλων τους, χωρίς καν να μπαίνουν στον κόπο να πραγματοποιήσουν πραγματικά αυτό που έχουν απαιτήσει. Το κόμμα, από την πλευρά του, συνθηκολόγησε σιωπηλά σε αυτή την προφανώς λανθασμένη κίνηση της CGTU, αντί να προσπαθήσει με αδελφικό αλλά σταθερό τρόπο να πείσει την CGTU να αναβάλει την απεργία διαμαρτυρίας, προκειμένου να οργανώσει ώστε να αναπτύξει μαζική αναταραχή μεγάλης κλίμακας.

Το πρώτο καθήκον τόσο του κόμματος όσο και της CGTU, όταν αντιμετώπιζαν το σκανδαλώδες έγκλημα της γαλλικής αστικής τάξης, ήταν να στείλουν αμέσως ένα μεγάλο αριθμό από τους καλύτερους κομματικούς και συνδικαλιστές ταραχοποιούς στο Παρίσι και τις περιοχές για να εξηγήσουν στα καθυστερημένα στρώματα της εργατικής τάξης το νόημα των γεγονότων στη Χάβρη και να προετοιμάσουν τις λαϊκές μάζες για διαμαρτυρία και αντίσταση. Το κόμμα ήταν υποχρεωμένο σε μια τέτοια υπόθεση να απευθύνει έκκληση στη γαλλική εργατική τάξη και αγροτιά, σε εκατομμύρια αντίτυπα, σχετικά με τη θηριωδία στη Χάβρη. Η επίσημη έκδοση του κόμματος έπρεπε να θέτει καθημερινά το ερώτημα στους κοινωνικούς προδότες-σοσιαλιστές και συνδικαλιστές: "ποια μορφή αγώνα προτείνετε ως απάντηση στις δολοφονίες στη Χάβρη; "Από την πλευρά του, το κόμμα και η CGTU πρέπει έχουν διαδώσει την ιδέα μιας γενικής απεργίας, χωρίς να καθορίσουν την ημερομηνία και τη διάρκειά της εκ των προτέρων, αλλά μάλλον επιτρέποντας αυτό να

καθοριστεί μέσα από την ανάπτυξη της αναταραχής και του κινήματος σε ολόκληρη τη χώρα. Θα έπρεπε να γίνουν προσπάθειες για τη δημιουργία προσωρινών επιτροπών διαμαρτυρίας σε μεμονωμένα εργοστάσια, γειτονιές, πόλεις και περιοχές. Σε αυτές τις επιτροπές οι κομμουνιστές και οι επαναστάτες συνδικαλιστές, ως εμπνευστές τους, θα έπρεπε να έχουν προσελκύσει μέλη ή εκπροσώπους των τοπικών ρεφορμιστικών οργανώσεων.

Μόνο μια τέτοια εκστρατεία – συστηματική, συγκεντρωμένη, περιεκτική, έντονη και ακούραστη (που θα διήρκευε πάνω από μια εβδομάδα ή και περισσότερο) θα μπορούσε να στεφθεί από ένα τεράστιο και εντυπωσιακό κίνημα με τη μορφή μαζικής απεργίας διαμαρτυρίας, πολυάριθμων διαδηλώσεων στους δρόμους κ. ο.κ. Μια τέτοια εκστρατεία θα είχε ως μόνιμο αποτέλεσμα την ενίσχυση της επαφής με τις μάζες και την ενίσχυση της εξουσίας και της επιρροής μεταξύ τους του Κομμουνιστικού Κόμματος και της CGTU, ενώ θα έφερνε τα δύο κινήματα πιο κοντά στην αρένα της επαναστατικής εργασίας και θα αύξανε τους δεσμούς τους με το τμήμα της εργατικής τάξης που σήμερα ακολουθεί ακόμα τους ρεφορμιστές.

Την 1η Μαΐου 1920 έγινε η λεγόμενη γενική απεργία, την οποία οι επαναστατικές δυνάμεις δεν κατάφεραν να προετοιμάσουν, ενώ οι ρεφορμιστές την σαμποτάρισαν εγκληματικά. Αυτό το γεγονός ήταν ένα σημείο καμπής στην εσωτερική ζωή της Γαλλίας, αποδυναμώνοντας το προλεταριάτο και ενισχύοντας την αστική τάξη. Η "γενική απεργία διαμαρτυρίας" του Αυγούστου του 1922 ήταν ουσιαστικά μια επανάληψη τόσο της προδοσίας από τη δεξιά όσο και των λαθών της Αριστεράς. Η Διεθνής καλεί επείγοντως τους Γάλλους συντρόφους, ανεξάρτητα από τον κλάδο του προλεταριακού κινήματος στον οποίο δραστηριοποιούνται, να δώσουν τη μέγιστη προσοχή στα προβλήματα των μαζικών ενεργειών (να μελετήσουν προσεκτικά τις συνθήκες και τις μεθόδους τους) να υποβάλουν τα λάθη της οργάνωσής τους σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση με λεπτομερή κριτική εξέταση, και να προετοιμαστούν για κάθε δυνατότητα μαζικής δράσης μέσω προσεκτικής, εκτεταμένης και

έντονη αναταραχή και να προσαρμόσουν τα συνθήματά τους στην ετοιμότητα και την ικανότητα των μαζών για δράση.

Οι ρεφορμιστές ηγέτες στηρίζονται στις προδοτικές τους ενέργειες στις συμβουλές, την έμπνευση και τις προτάσεις της αστικής κοινής γνώμης στο σύνολό της, στην οποία είναι στενά συνδεδεμένοι. Οι επαναστάτες συνδικαλιστές, που είναι φυσικά μόνο μια μειοψηφία στα συνδικάτα, θα κάνουν πολύ λιγότερα λάθη, όσο περισσότερο το κόμμα ως τέτοιο στρέφει την προσοχή του σε όλα τα ζητήματα του εργατικού κινήματος, μελετώντας προσεκτικά τις σχέσεις και τις περιστάσεις και, μέσω των μελών του στα συνδικάτα, κάνοντας συγκεκριμένες προτάσεις που συμφωνούν με ολόκληρη την κατάσταση.

Οι Μασονοί, η Ένωση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και ο αστικός τύπος

η ασυμβατότητα μεταξύ του Τεκτονισμού και του σοσιαλισμού αναγνωρίστηκε από την πλειοψηφία των κομμάτων της Δεύτερης Διεθνούς. Το 1914, το Σοσιαλιστικό Κόμμα της Ιταλίας απέλασε τους Τέκτονες από τις τάξεις του, και αυτό το μέτρο ήταν σίγουρα ένας από τους λόγους για τους οποίους αυτό το κόμμα ήταν σε θέση να ασκήσει μια αντιπολιτευτική πολιτική κατά τη διάρκεια του πολέμου, αφού οι Ιταλοί Τέκτονες λειτουργούσαν ως εργαλεία της Αντάντ υπέρ της ένταξης της Ιταλίας στον πόλεμο.

Κατά τον καθορισμό των προϋποθέσεων εισδοχής στην κομμουνιστική Διεθνή, το Δεύτερο Συνέδριο δεν περιελάμβανε ένα ειδικό σημείο σχετικά με την ασυμβατότητα του κομμουνισμού με τον Τεκτονισμό, αλλά μόνο επειδή αυτή η αρχή είχε ήδη εκφραστεί σε ξεχωριστό ψήφισμα που εγκρίθηκε με τη συμφωνία του συνεδρίου. Στο τέταρτο Συνέδριο ήρθε απροσδόκητα στο φως ότι ένας σημαντικός αριθμός Γάλλων Κομμουνιστών ανήκουν σε μασονικές στοές. Στα μάτια της Διεθνούς, αυτό το γεγονός αποτελεί την πιο εντυπωσιακή και επίσης την πιο λυπηρή απόδειξη ότι το Γαλλικό μας κόμμα έχει διατηρήσει όχι μόνο την

ψυχολογική κληρονομιά της εποχής του ρεφορμισμού, του κοινοβουλευτισμού και του πατριωτισμού, αλλά και πολύ συγκεκριμένες σχέσεις, εξαιρετικά συμβιβαστικές για την ηγεσία του κόμματος, με μυστικές πολιτικές και καριεριστικές οργανώσεις των εχθρών μας.

Ενώ το Η κομμουνιστική πρωτοπορία συγκεντρώνει προλεταριακές δυνάμεις για τον ασυμβίβαστο αγώνα ενάντια σε όλες τις ομάδες και τις οργανώσεις της αστικής κοινωνίας και για τη δικτατορία του προλεταριάτου, ένας ολόκληρος αριθμός υπευθύνων κομματικών στελεχών, βουλευτών, δημοσιογράφων, ακόμη και μελών της Κεντρικής Επιτροπής διατηρούν στενούς δεσμούς με μυστικές οργανώσεις των εχθρών μας.

Είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό το γεγονός ότι κανένα από τα ρεύματα στο κόμμα δεν έθεσε αυτό το ζήτημα μετά τη Σύμβαση του Τουρ, παρά την προφανή σημασία του για ολόκληρη τη διεθνή. Μόνο ο αγώνας των φατριών μέσα στο κόμμα έφερε αυτό το γεγονός στην προσοχή της Διεθνούς σε όλη της την πλήρη και απειλητική σημασία. Η Διεθνής θεωρεί αναγκαίο να δοθεί ένα τέλος, μια για πάντα, σε αυτούς τους συμβιβαστικούς και αποθαρρυντικούς δεσμούς μεταξύ της ηγεσίας του Κομμουνιστικού Κόμματος και των πολιτικών οργανώσεων της αστικής τάξης. Πρέπει να είναι τιμή για το γαλλικό επαναστατικό προλεταριάτο να καθαρίσει ολόκληρη την ταξική του οργάνωση από όλες τις δυνάμεις που θέλουν να ανήκουν ταυτόχρονα και στα δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα.

Το συνέδριο δίνει εντολή στην Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας να κόψει όλους τους δεσμούς, στο πρόσωπο μεμονωμένων μελών ή ομάδων, μεταξύ του κόμματος και του Τεκτονισμού. Κάθε κομμουνιστής που είναι τώρα ακόμα μέλος των Ελευθεροτεκτόνων, και δεν έχει δηλώσει δημοσίως στον κομματικό τύπο μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1923, ότι έχει αποσπαστεί πλήρως με τον Τεκτονισμό, εγκαταλείπει αυτόματα το Κομμουνιστικό Κόμμα, χωρίς το δικαίωμα να επανενταχθεί ποτέ. Αν κάποιος αποκρύψει τη συμμετοχή του

στη μασονική τάξη, αυτό πρέπει να θεωρηθεί ως διείσδυση των κομματικών τάξεων από έναν εχθρικό πράκτορα και ο ενδιαφερόμενος πρέπει να χαρακτηριστεί ως τέτοιος ενώπιον του προλεταριάτου στο σύνολό του.

Το γεγονός και μόνο της συμμετοχής στους Μασονους – ανεξάρτητα από το αν αυτό ήταν καθαρά για την επιδίωξη υλικού κέρδους, καριεριστικών στόχων ή κάποιου άλλου ατιμωτικού σκοπού – μαρτυρεί μια εξαιρετικά ανεπαρκή ανάπτυξη της Κομμουνιστικής συνείδησης και του ταξικού αισθήματος. Το τέταρτο Συνέδριο ως εκ τούτου, θεωρεί απολύτως απαραίτητο οι σύντροφοι που μέχρι τώρα ανήκαν στους Μασονους και μόνο τώρα σπάζουν μαζί τους να χάσουν το δικαίωμα να κατέχουν οποιαδήποτε σημαντική θέση στο κόμμα για δύο χρόνια. Μόνο μέσα από έντονη δουλειά ως απλοί μαχητές για τον επαναστατικό σκοπό μπορούν αυτοί οι σύντροφοι να ανακτήσουν την πλήρη εμπιστοσύνη του κόμματος και το δικαίωμα να κατέχουν σημαντικές θέσεις στο κόμμα.

Η Ένωση για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του Πολίτη είναι ουσιαστικά μια οργάνωση Αστικού ριζοσπαστισμού. Κάθε μία από τις εκστρατείες της ενάντια σε αυτή ή εκείνη την "αδικία" χρησιμεύει για να σπείρει τις ψευδαισθήσεις και τις προκαταλήψεις της αστικής δημοκρατίας. Πάνω απ' όλα, στα πιο σημαντικά και αποφασιστικά ζητήματα, όπως κατά τη διάρκεια του πολέμου, έδωσε την πλήρη υποστήριξή της στον καπιταλισμό, οργανωμένο μέσω του κράτους. Δεδομένων αυτών των γεγονότων, το τέταρτο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς θεωρεί την ένταξη στην Ένωση για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη ως απολύτως ασυμβίβαστη με την κλίση ενός κομμουνιστή και αντίθετη με τα βασικά θεμέλια μιας κομμουνιστικής κοσμοθεωρίας. Δίνει εντολή σε όλα τα μέλη του κόμματος που ανήκουν στη Λίγκα να εγκαταλείψουν τις τάξεις της μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1923, ενημερώνοντας την οργάνωσή τους και ανακοινώνοντας την αποχώρησή τους στον τύπο.

Το τέταρτο Συνέδριο καλεί την Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος της Γαλλίας να:

Απευθύνει αμέσως έκκληση σε ολόκληρο το κόμμα, εξηγώντας το νόημα και τη σημασία αυτού του ψηφίσματος.

Πάρτε όλα τα μέτρα που απορρέουν από αυτό το ψήφισμα, έτσι ώστε το κόμμα να καθαριστεί από τον Τεκτονισμό και ότι όλοι οι δεσμοί με την Ένωση για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και του πολίτη θα σπάσουν, χωρίς επιείκεια ή παράλειψη, μέχρι την 1η Ιανουαρίου 1923. Το συνέδριο εκφράζει την πεποίθησή του ότι σε αυτό το έργο καθαρισμού και αποκατάστασης, η Κεντρική Επιτροπή θα λάβει την υποστήριξη της συντριπτικής πλειοψηφίας των μελών του κόμματος, ανεξάρτητα από τη φατρία τους.

Η Κεντρική Επιτροπή πρέπει να καταρτίσει καταλόγους όλων των συντρόφων στο Παρίσι ή των περιφερειών που, αν και καταλαμβάνουν υπεύθυνες θέσεις, ταυτόχρονα συνεργάζονται στον αστικό τύπο. Πρέπει να καλέσει αυτές τις δυνάμεις να κάνουν μια πλήρη και τελική επιλογή, μέχρι την 1η Ιανουαρίου, μεταξύ του Αστικού οχήματος διαφθοράς των λαϊκών μαζών και του Επαναστατικού Κόμματος της προλεταριακής δικτατορίας.

Οι λειτουργοί του κόμματος που έχουν παραβιάσει αυτόν τον κανόνα, ο οποίος έχει επανειλημμένα επιβεβαιωθεί και επιβεβαιωθεί, θα χάσουν για ένα χρόνο το δικαίωμα να κατέχουν υπεύθυνες θέσεις στο κόμμα.

Υποψήφιοι του κόμματος

Για να δώσουμε στο κόμμα έναν πραγματικά προλεταριακό χαρακτήρα και να απομακρύνουμε από τις γραμμές του δυνάμεις που το βλέπουν απλώς ως έναν τρόπο εισόδου στο Κοινοβούλιο, στα δημοτικά συμβούλια, στα γενικά συμβούλια και ούτω καθεξής, είναι απαραίτητο να θεσπίσουμε έναν δεσμευτικό κανόνα ότι τουλάχιστον τα εννέα δέκατα (9/10) του καταλόγου των υποψηφίων του κόμματος στις εκλογές θα αποτελούνται από κομμουνιστές εργάτες που εξακολουθούν να εργάζονται στο χώρο εργασίας, στο εργοστάσιο ή στο χωράφι για τους αγρότες. Οι εκπρόσωποι των ελεύθερων επαγγελματιών μπορούν να επιτρέπονται μόνο σε αυστηρά περιορισμένο βαθμό, να μην υπερβαίνουν το ένα δέκατο (1/10)

του συνολικού αριθμού των εδρών που κατέχει ή ελπίζει να καταλάβει το κόμμα. Ιδιαίτερη προσοχή πρέπει να δοθεί στην επιλογή των υποψηφίων που ανήκουν στα ελεύθερα επαγγέλματα, συμπεριλαμβανομένου ενός λεπτού ελέγχου του πολιτικού τους ιστορικού, των κοινωνικών τους δεσμών και της αφοσίωσής τους στην υπόθεση της εργατικής τάξης, από ειδικές επιτροπές αποτελούμενες από προλετάριους.

Μόνο κάτω από αυτές τις συνθήκες τα κομμουνιστικά μέλη του Κοινοβουλίου, τα δημοτικά και γενικά συμβούλια και οι δήμαρχοι θα πάψουν να είναι, στην πλειοψηφία τους, μια επαγγελματική κάστα, συνδεδεμένη μόνο αδύναμα με την εργατική τάξη, και θα γίνουν αντ' αυτού ένα από τα εργαλεία της επαναστατικής πάλης των μαζών.

Κομμουνιστική εργασία στις αποικίες.

Το τέταρτο Συνέδριο εφιστά για άλλη μια φορά την προσοχή στην εξαιρετική σημασία της σωστής και συστηματικής εργασίας του Κομμουνιστικού Κόμματος στις αποικίες. Το συνέδριο καταδικάζει έντονα τη θέση του Κομμουνιστικού τμήματος στο Sidi-Bel-Abbès (στην Αλγερία), που χρησιμοποιεί ψευδο-Μαρξιστική φρασεολογία για να "καλύψει" ουσιαστικά την άποψη ενός καθαρού δουλεμπορίου, υποστηρίζοντας θεμελιωδώς την αυτοκρατορική κυριαρχία του γαλλικού καπιταλισμού πάνω στους αποικιακούς σκλάβους του. Το Συνέδριο θεωρεί ότι το έργο μας στις αποικίες δεν πρέπει να βασίζεται σε δυνάμεις που είναι τόσο διαποτισμένες με καπιταλιστικές και εθνικιστικές προκαταλήψεις, αλλά μάλλον στις καλύτερες δυνάμεις μεταξύ των ίδιων των αυτόχθονων ανθρώπων, και πάνω απ' όλα, μεταξύ των αυτόχθονων προλεταριακών νέων.

Μόνο ένας ασυμβίβαστος αγώνας ενάντια στην αποικιακή δουλεία του Κομμουνιστικού Κόμματος στην πατρίδα και ένας συστηματικός αγώνας στις ίδιες τις αποικίες μπορούν να αποδυναμώσουν την επιρροή των υπερεθνικιστικών δυνάμεων μεταξύ των καταπιεσμένων αποικιακών λαών ανάμεσα στις εργαζόμενες μάζες, να κερδίσουν τη συμπάθεια αυτών των μαζών για την υπόθεση του γαλλικού προλεταριάτου και έτσι να

καταστήσουν αδύνατο για τον γαλλικό καπιταλισμό να χρησιμοποιήσει το αυτόχθονο προλεταριάτο στις αποικίες ως τελικό απόθεμα της αντεπανάστασης. Το τέταρτο Παγκόσμιο Συνέδριο καλεί το γαλλικό κόμμα και την Κεντρική Επιτροπή του να αφιερώσουν ασύγκριτα περισσότερη προσοχή, πόρους και μέσα από πριν στο αποικιακό ζήτημα και στην προπαγάνδα στις αποικίες. Καλεί ιδιαίτερα την ίδια την Κεντρική Επιτροπή να δημιουργήσει ένα μόνιμο γραφείο εργασίας στις αποικίες, προσελκύοντας σε αυτό εκπροσώπους των αυτόχθονων κομμουνιστικών οργανώσεων.

Το ψήφισμα συντάχθηκε από τον Τρότσκι και βρίσκεται στη συλλογή του από τα γραπτά της Κομιντέρν, τα πρώτα πέντε χρόνια της Κομμουνιστικής Διεθνούς, Τόμ. 2, σ.27584.

Πηγή: δημοσιεύθηκε στο προς το Ενωμένο Μέτωπο: πρακτικά του τέταρτου Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς, 1922 (<https://www.haymarketbooks.org/books/472-toward-the-united-front>), σ.11231132.

Μετάφραση: από τον John Riddell.

HTML Markup: David Walters για το Marxists Internet Archive, 2018.

Πνευματικά Δικαιώματα: John Riddell, 2017. Αναδημοσιεύθηκε εδώ με άδεια.

Μετάφραση στα Ελληνικά VN Gelis